

Újpest-Belsőváros

2006. 03. 26.

Loránt Gábor

HAZATÉRÉS A MESSZESÉGBŐL

Olvasandó (lectio): Zak 10
Heidelbergi Káté*: XII. Úrnap
(*Olvasható a szolgálat végén)

Alapige (textus): Zak 10,10

Hazahozom őket Egyiptomból, az Asszíriában levőket is összegyűjtöm...

Imádkozzunk!

Urunk! A Te szent Igédben olvasunk fenyítésről, s olvasunk vigasztalásról. Olvasunk büntetésről, olvasunk szétszóratásról, és olvasunk hazatérésről, összegyűjtésről. És megvalljuk, Urunk, hogy ilyen a mi életünk is, hogy vannak jó napjaink, és vannak rossz napjaink. Vannak, amikor tudunk Rád figyelni, és vannak olyan napok, amelyeken eltávolodunk Tőled. Van, amikor engedelmesen járunk Veled, és van, amikor bünt bűnre halmozunk. Urunk! Ilyen az életünk, mert ilyen az emberi élet. De Te könyörülj rajtunk, hogy bűneinkből kiemelj bennünket, hogy gonoszságainkról ne emlékezz meg, hogy megváltó hatalmad láttassék meg rajtunk. Urunk! Ezért magasztalunk Téged, mert elküldted egyszülött Fiadat, a mi megváltásunkra. Hogy az az élet, amely hol Feléd halad, hogy távolodik Tőled, egyértelműen Hozzád kapcsolódjon. Urunk! Tégy bennünket a Te gyermekeiddé, tégy bennünket a Te engedelmes gyermekeiddé. És köszönjük Urunk azokat az eszközöket, amelyeket felhasználsz ennek a célnak az érdekében. Kérünk, hogy most, ezen a vasárnap reggelen légy közöttünk szent Igéd által, hogy ezeket a nehezebben érthető részeket is úgy olvassuk, és úgy értsük, mint amelyek a mi mindennapjainkat tükrözik. Kérünk: add a Te Szent

Lelkedet, hogy Ő magyarázza az Igét! S add a Te Szent Ledeket, hogy legyen erőnk is annak a megtételéhez, amit megértünk, a Te dicsőségedre, és a magunk javára! Így áldd meg délelöttünket Önmagaddal!

Ámen.

Isten bűnbocsátó kegyelmének hirdetése

Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége, aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer. (Péld 28,13)

Igehirdetés

Kedves Testvérek!

Amikor egy gyermek iskolába megy, beiratkozik az első osztályba, az általános iskolába, akkor a matematikaoktatást nem a körintegrállal, és nem a differenciálszámítással kezdik. S ugyanígy, ha valaki egyetemre iratkozik be, akkor ott nem az egyszeregyet tanítják.

De nem csak a tanulmányokkal van ez így, hanem gyermekeink nevelése, sőt büntetése is valami hasonló: mindenkinek korához, és mindenkinek személyiségéhez mért kell, hogy legyen. Hiszen vannak olyan gyermekek, akik fel sem veszik a büntetést, akikkel nagyon erőteljesen kell beszélgetni, és vannak olyanok, akikkel elég egyetlen görbe pillantás, és már lefelé görbül a szájuk.

Így vagyunk mi, emberek, hogy a nevelés, a büntetés, a bátorítás egészen személyre szabott kell, hogy legyen. Ezért jó, ha a szülők Isten akarata szerint nevelik a gyermeküket, hiszen ők ismerik a legjobban.

Mi, emberek is megpróbálunk úgy nevelni, ahogyan képességünk szerint azt a legjobbnak képzeljük el. De Isten a legcsodálatosabb, az egyetlen, az igazi, a tökéletes pedagógus! Gyermekeinek a nevelésében, és gyermekeinek a büntetésében a leges legcélszerűbb módokat alkalmazza.

A cél mindig ugyanaz: hogy kiformalódjék bennünk a Krisztus! Ez a nevelés célja! De a módszer mindig egyénre szabott.

Mégis lehet közös jellemzőket találni, és erről lesz ma szó.

O Először úgy, mint két héttel ezelőtt is, a **történeti háttér**et kell néhány vonással felrajzolni, hogy jobban értsük magát azt az Igét, amelyet Zakariás próféta könyvének 10. részében olvasunk.

► Először is azt kell látnunk, hogy itt Isten népéről van szó, nem idegenekről, nem pogányokról. Ez, hogyha átesszük a magunk életébe, akkor azt látjuk, hogy a nevelés célja mindig az üdvösség. Isten azért nevel bennünket, hogy

el ne vesszünk. Azért nevel bennünket, hogy megtaláljuk a keskeny utat. Azért nevel bennünket, hogy célhoz érjünk, hogy a teljes üdvösséget tudjuk megragadni!

Zakariás könyvének 10. része az Isten népéről szól, s amikor egy-egy igehirdetés elhangzik, azért hangzik el, hogy Isten népét szólítsa meg.

► A második, amiről kell beszülnünk: Isten népének az állapota. Sajnos, ez az állapot nem olyan, amilyennek lennie kellene. Itt bálványokról és varázslókról olvasunk. *„De a házibálványok hazug kijelentést adnak, a varázslók megcsalnak látomásaikkal, haszontalan álmokat beszélnek el, és amivel vigasztalnak, mit sem ér.”*

Házibálványok és bálványok, ez jellemezte Isten népének az állapotát abban az időben. Bizony, Isten népét azóta is, időről időre ezek a nyomorúságok ejtik meg, hogy bálványokra hallgatunk, hogy bálványokba vetjük a bizalmunkat – legyenek ezek a bálványok bármilyenek, mi nem faragott szobrokba vetjük a bizalmunkat, de mindenkinek az életében megvan az, amibe a bizalmát veti, ahelyett, hogy Istenbe vetné a bizalmát. Ez újra és újra még a hívő embereket is megkísérti: „Hogy csak egészség legyen, az a fő, s akkor minden más megoldódik”. Vagy – tudjuk – a pénz ugyan nem boldogít, de azért nem árt, hogyha van. Vagy a karrier, és sorolhatnám tovább, és tovább... és ott vagyunk mi, saját magunk, mint saját magunknak a legnagyobb bálványai. És bizony, minden korban voltak varázslók – ez akár szó szerint értjük, akár átvitt értelemben értjük –, olyan emberek, akikbe a bizalmunkat vetjük, akiktől várjuk életünkre a megoldást.

Egész-egész áttételesen hadd mondjam el azt is, hogy akár egy parlamenti választásnál is van olyan, hogy bizonyos személyekbe olyan mértékig vetjük a bizalmunkat, hogy az már bálványimádásnak tekinthető!

► De menjünk tovább. Mi volt ennek az állapotnak a következménye? Az Isten népe rossz állapotának a következménye az elszéledés és a büntetés volt. *„Ezért széledt el népem, mint egy nyáj, nyomorúságra jutott, mert nem volt pásztora. Fellángolt haragom a pásztorok ellen, megbüntetem a nyáj élén járókat.”*

A következmény tehát a fogság volt.

Tudjuk Izráel népének életéből, hogy amikor Izráel országa két részre szakadt: az északi országrészre, Izrálere, és a déli országrészre, Judára, mind a két országrész sorsa aztán a büntetésbe, a fogságba torkollott. Az északi országrész Kr. e. 722-ben asszír fogságba került, a déli országrész pedig Kr. e. 586-ban a babiloni fogságba. De – itt érkezünk el az örömezenethez – mindez a múlt! Itt, Zakariás próféciájában mindez már a múlt.

Tudjuk azt, hogy Zakariás próféta keltezett próféciái Kr. e. 520 és 518 között íródtak. Ez a prófécia kicsit későbbi lehet. De a fogságnak már vége volt. A fogságban lévő nép már hazatért. És tudjuk, – emlékeznek a Testvérek arra –, hogy Zakariás próféta könyve éppen a hazatért nép biztatására szól: hogy építsék a templomot, hogy erősödjenek meg a hitükben, hogy tisztuljanak meg bűneiktől.

De kedves Testvérek! Van egy probléma is ezzel a próféciával kapcsolatosan. A probléma pedig az, hogy a próféta Asszíriát és Egyiptomot emlegeti. Ahogyan olvastam: „*Hazahozom őket Egyiptomból, az Asszíriában levőket is összegyűjtöm...*”

Ezzel az a probléma, hogy Asszíria már száz évvel korábban elpusztult. Tehát ahogy mondtam, ez a prófécia úgy Kr. e. 515 körül íródhatott, tehát 518 után, de Asszíria már Kr. e. 612-ben elpusztult. És ugyanakkor Egyiptom hatalma is lehanyatlott. Hát akkor mit jelenthet ez az Ige, miért beszél az Ige Asszíriáról és Egyiptomról?

Van egy megoldási javaslat: két héttel ezelőtt, amikor egy próféciáról szóltam szintén, akkor elmondtam, hogy mindaz a prófécia Nagy Sándor hadjáratában teljesedett be. És tudjuk azt is a történelemből – hadd idézzem fel a Testvéreknek –, hogy Nagy Sándor korai halála után birodalma négy részre szakadt, és ebből a négy részből látunk itt most kettőt megemlítve. Egyiptomban a Ptolemaioszok uralkodtak, Asszíriában pedig a Szeleukidák.

Egyiptom és Asszíria tehát a két hellenista birodalom fedőneve. Talán ez egy kicsit túlzottan is beletérés volt a történelembe, nem akarom én most ezt részletezni, csak értsük jól ezt az Igét. Mégis úgy gondolom, hogy ezeket a neveket, ezeket az országneveket inkább átvitt értelemben kell érteni, és mi magunk is inkább így értsük a magunk életére.

Ugyanis Asszíria és Egyiptom a fogság két típusát jelenítik meg számunkra. De erről még beszélni fogok. Ugyanakkor van a fogságnak egy harmadik típusa, a magától értődő, a nem is említett típus, ez pedig: Babiloné. Azért nem említi ezt a próféta, mert hiszen éppen onnan jöttek vissza. Babilonból jöttek vissza, azt felemlíteni külön nem kellett.

Ez tehát a prófécia közvetlen háttere.

Most viszont amiről Isten Igéjeként szólni szeretnék, az a „bűn és bűnhődés”, a bűnbánat és a bűnbocsánat. És így tekintsük tehát végig a fogság három típusát, és ezzel a mi életünk bűneinek és büntetéseinek három típusát is. az egyik tehát: Asszíria, a másik: Egyiptom, és a harmadik a nem említett, de mindenki számára magától értetődő, hiszen éppen onnan jöttek vissza, ez pedig: Babilon.

1 Az első tehát az **asszír fogság**. A kettészakadt salamoni birodalom északi királysága, Izráel – ahogyan már említettem –, mivel ott egyetlen istenfélő király sem uralkodott, hanem tömény bálványimádás volt rájuk jellemző... Gondoljunk az aranyborjakra Bételben és Dánban (2Kir 10,29), vagy a Baálra és az Astarté-kultuszra. Isten büntetése az asszír fogságba-vitel volt, ahogy mondtam: Kr. e. 722.ben. ebből a fogságból nem volt szabadulás, nem volt hazatérés. Vagy lehet, hogy egyes embereknek volt, de közösségileg nem volt, mert az asszírok módszere az volt, hogy amikor elvittek egy népet fogságba, akkor ott, a fogság földjén teljesen szétszórva telepítették le őket, hogy ne népként maradjanak együtt.

Az asszír fogság jelképezi azt a büntetést számunkra, amely nem más, mint a bűn egyenes következménye. Hiszen az Ige gyakran beszél arról, hogy „idegen istenekhez folyamodtok? Hát majd szolgálhatjátok az idegen isteneket! Olyan országban, amelyet nem is ismertek!” Gyakran így figyelmezteti Isten az Ő népét, hogy „Idegen isteneket imádtok? Hát majd szolgálhatjátok őket! Majd elvitetlek titeket arra a földre, ahol azokat az idegen isteneket kell majd szolgálnotok és imádnotok, idegen földön”.

Hadd mondjak mai példát is. Ez lehet pl. az alkoholnak, vagy kábítószernek a rabsága. Ahol az alkoholizmus kezdődik kis mértékben, az ivászatnak a bűnével, aztán kialakul az iszákosságnak fogsága, egészen a májzsugorodásig. Vagy gondoljunk a kábítószerre, ahol esetleg egy fiatal csak kíváncsiságból próbálja ki, aztán már nincs szabadulás belőle.

AsszírIA tehát jelképezi azt a büntetést, amely nem más, mint a bűn egyenes következménye. Hiszen van olyan büntetés az életünkben, ami egyenesen abból következik, amit elkövettünk.

2 Más jellegű az **egyiptomi fogság**. Itt az egyiptomi fogságon nem a Mózes-féle egyiptomi fogságra gondolok, hanem arra, amikor a babiloni fogságba vitelt követően az el nem hurcolt maradék nép félelemből Egyiptomba menekült. Jeremiás próféta minden figyelmeztetése ellenére, még hozzá úgy, hogy magát Jeremiást is magukkal hurcolták. Ez az egyiptomi fogság, vagy egyiptomi szétszórtság jelképezi azt a büntetést, ahol a bűn és a büntetés tulajdonképpen ugyanaz. A bűn maga a büntetés!

Pl. egy hívő leány – hogyha benne jár a korban, ez kedvenc témám, amit többször felemltettem –, mert szeretne gyermeket, pánikba esik, és hozzá megy egy nem-hívő fiúhoz. A bűn nem más, mint a felemás iga, a büntetés pedig ugyanaz: a felemás iga, (Vö. 2Kor 6,14.) azaz olyan házasságban kell élnie, ahol nincs közös alap a házassághoz, ahol nap mint nap ütközik a hit és a hitetlenség. Itt igazából nincs büntetés. A bűn és a büntetés ugyanaz. Amibe belement, abban lesz benne!

3 A harmadik féle fogság pedig a **babiloni**. Ismétlem, hogy ez ebben az igeszakaszban nem szerepel, de a prófécia háttérében ott áll. Ez a babiloni fogság, amely Kr. e. 538-ban véget ért, mert Círusz perzsa király rendeletet adott ki, hogy hazatérhetnek a zsidók a saját hazájukba. (2Krón 36,22; Ezsd 1,1-3) De a nép jelentős része Babilonban maradt! Ott már annyira berendezkedtek, olyan jól érezték magukat, (adtak-vettek, sefteltek), és kinek hiányzott az, hogy „most hazamenjünk, teljesen újat kezdjünk, a semmit folytassuk, mikor itt már van valamink”. Csak egy töredék nép ment haza őseik földjére. Az nép nagy része Babilonban maradt. És ezért a babiloni diaszpóra, a babiloni szétszórtság jelképezi a megszokott bünt, és a megszokott büntetést, amibe nagyon-nagyon beleszoktunk. Amikor az ember lassanként érzéketlenné válik a Isten dolgai iránt.

Hiszen már átéltük a megtérést, átéltük az első szeretetnek a tüzét, mégis olyan könnyen el tudunk hajolni, mint ahogyan – szintén egy kedvelt példa szerint – Nyugati pályaudvarról amikor kihúz két vonat: párhuzamosan mennek egy darabig, de utána az egyik megy Szegedre, a másik nem tudom hová. Pedig egy ideig párhuzamosan haladtak.

És így tudunk mi is elhajolni az Isten útjától, és valami egészen másféle irányba menni. Amikor a világius életvitel kezdi mindennapjainkat. Amikor elkap bennünket a *gépszív*... amikor már érzéketlenné válunk az Isten dolgai iránt.

A háromféle fogság tehát háromféle bűnt és büntetést jelképez. Asszíria azt a büntetést, ami a bűn egyenes következménye. Egyiptom azt, amikor a bűn és a büntetés ugyanaz. Babilon pedig a megszokott bűnt és a megszokott büntetést, amikor már teljesen benne vagyunk, és észre sem vesszük, hogy miről van szó. De újra szeretném hangsúlyozni, hogy a próféciában Isten népéről van szó! Ezért nem a bűné és nem a büntetése a végső szó, hanem csupán arról van szó, hogy a büntetés típusa alkalmazkodik a bűnhöz. Mert a célja: a szabadítás!

Tehát ahogyan a kezdő példában elmondtam: ahogy más és más módon kell nevelni az egyik gyermeket és a másik gyermeket, ahogyan életkorukhoz és személyiségükhöz mérten, a hozzájuk illő módon kell a nevelést alkalmazni, ugyanígy nevel bennünket maga Isten is. Csak ezt a háromféle típust láttuk, hogy különbözőféle bűnökre különbözőféle büntetések jönnek, de ezeknek a célja nem a büntetés, hanem a szabadulás. A célja az, hogy visszataláljunk Istenhez!

Éppen ezt látjuk az Igében is, hiszen lefesti a boldog jövődőt. „*Gondja lesz a Seregek URának nyájára, Júda házára, fölékesíti őket, mint a harci paripát. Közülük való a sarokkő, közülük a sátorcövek, közülük való a harci íj, közülük kerül ki minden előljáró is. Olyanok lesznek, mint a hősök, az utca sarába tapossák az ellenséget a harcban. Harcolnak, mert velük van az ÚR, még a lovasokat is megszégyenítik. Hatalmassá teszem Júda házát, és József házát megsegítem. Hazahozom őket, irgalmas leszek hozzájuk, és olyanok lesznek, mintha nem is vetettem volna el őket. Mert én, az ÚR vagyok az Istenük, és meghallgatom őket.*”

Minden bűnből van szabadulás! És ha a büntetés elérte a célját, akkor átadja a helyét az örömnak, és a vigasztalásnak. A bűnbocsánat alapja ugyanis a megváltás. És a megváltást is itt látjuk, az Igében: „*Idehívom, összegyűjtöm őket, mert megváltottam őket.*”

! S ugyanakkor van egy kifejezés, amelyről nagyon jól tudjuk, hogy Kire vonatkozik: „*Közülük való a sarokkő*...” tudjuk, hogy a sarokkő – maga **Jézus Krisztus**! Nem tölünk indul ki ugyanis a bűnbánat és a bűnbocsánat, hanem Isten akaratában, Isten megváltó tettében gyökerezik. És ez a kereszt, hogy a sarokkő letéttett, hogy Jézus Krisztus ott, a kereszten a vérét adta értünk. És ezen áll vagy bukik a mi örökségünk. Ezen áll vagy bukik a mi jövőnk. De itt hívó

emberekről, Isten népéről szól az Ige. És hogyha mi Istenéi vagyunk, hogyha mi Jézus Krisztus megváltottai vagyunk, az igaz Pásztoréi (ebben az igeszakaszban az igaz pásztor képe is felmerül), akkor Ő összegyűjt bennünket. Az élete árán gyűjtött össze bennünket!

A bűnbocsánat előzménye a bűnbánat, a megtérés. Mert ekkor a büntetés elérte a célját! A helyreállítás módja más és más, de a célnak mindig megfelelő. Isten egyen-egyenként foglalkozik velünk. Ki miben van benne, ki hogyan él. Ki mennyire engedelmes. Ki hogyan tér el Isten akaratától. Isten egyen-egyenként alkalmazza ránk nézve az Ő nevelőiskoláját. Hogy milyen bűnöket bocsátott meg Isten nekünk, hogy milyen kötöttségeket oldozott fel nekünk, hogy hogyan szabadított meg bennünket az Úr, ezek mai példák, amiket ti tudnátok elmondani, mindenki a maga életéből véve a példákat. Ti tudnátok bizonyosságot tenni egyen-egyenként Isten szabadító kegyelméről, Isten nevelő kegyelméről, Isten célba juttató kegyelméről. Ti tudnátok bizonyosságot tenni!

Vajon tényleg tudnátok bizonyosságot tenni? Lenne miről? Adja Isten, hogy legyen miről!

Ámen.

Imádkozzunk!

Urunk! Neked adunk hálát megváltó és szabadító Istenünknek! Köszönjük Urunk, hogy gyűjtöd a népedet, szerte ebből a világból, és a Te összegyűjtött népeddel úgy foglalkozol, hogy személy szerint mindenkivel kegyelmesen. Urunk! Hogyha engedelmes szívvel élünk, akkor mutatod a Te vezetésedet. Hogyha bűnöket követünk el, akkor szintén személyre szóló módon válaszolsz a mi bűneinkre. De köszönjük, hogy a nevelésed célja nem a büntetés, nem a tönkretétel, a pusztítás. Nevelésed célja az, hogy megtisztuljunk a bűnöktől, és visszataláljunk Hozzád. Köszönjük, hogy a keskeny úton akarsz vezetni bennünket. Köszönjük, hogyha tisztábbra látjuk a bűnök három típusát, és hogy mindebből hogyan adsz szabadulást. Kérünk, munkáldj a mi szívünkben, és vezess bennünket! Hadd könyörögjünk, Urunk betegeinkért! Hadd könyörögjünk a gyászolókért, akik az elmúlt héten álltak meg ravatal mellett. Könyörülj rajtuk, hogy megértsék, hogy az a nyomorúság, ami utolérte őket, hogyan illeszkedik a Te tervedbe, s hogyan szól Rólad. Urunk! Te adj vigasztalást, Te adj bátorítást, Te adj megoldást, mint ahogyan ezekben a próféciákban is látjuk, hogy a cél mindig ugyanaz: a Veled való boldog közösség. Urunk! Így kérünk hazánkért! Így kérünk azért, hogy legyen meg a Te akaratod a parlamenti választásokban is, hiszen ez is országunk életéhez tartozik. De még inkább hadd kérjünk arra, hogy ez a magyar nép hadd forduljon minél inkább Hozzád! Minél többeket hívj el! Adj ébredést, Urunk, mert akkor lesz ennek az országnak az életében megoldás, és akkor jönnek el a felüdülés esztendei. Kérünk Urunk a viláგért! Kérünk: gyűjtsd a Te népedet szerte a világon mindenütt! És kérünk azért, hogy jöjjön el az a pillanat, amikor majd visszajössz. Olyan jó lenne ezt a pillanatot megélni még a mi életünkben.

Jöjj vissza, de ez a Te tikod, Urunk! De várunk vissza, hogy hozd el azt az országot, amelyben igazság lakozik, mert új eget és új földet teremtesz! Köszönjük Urunk, hogy tudhatjuk, hogy ennek a világnak a sorsa nem a semmibe hull, hanem tebeléd torkollik, de ehhez megváltásra van szüksége. Köszönjük Urunk, hogy a megváltást már elvégezted 2000 esztendővel ezelőtt.

Ámen.

HEIDELBERGI KÁTÉ XII. ÚRNAPJA

31. Miért nevezzük Őt Krisztusnak, azaz Felkentnek?

Azért, mert Őt az Atya Isten rendelte és a Szentlélekkel felkente a mi legfőbb prófétánkká és tanítónkká, aki Istennek titkos tanácsát és akaratát a mi váltságunk felől tökéletesen kijelentette,

- továbbá egyetlenegy főpapunkká, aki minket testének egyetlenegy áldozatával megváltott és az Atya Isten előtt könyörgésével szüntelenül közbenjár érettünk;
- és örökkévaló királyunkká, aki minket igéjével és Lelkével oltalmaz és megtart.

(Ézs 11, 1-2; 61, 1; Zsid 1,9; 5Móz 18,15; Lk 4, 18; ApCsel 3,22; Zsolt 40,8-9; Jn 1,18; 15,15; – Zsolt 110,4; Zsid 6,20; 7,21; Zsid 10,10; Jel 5,9; Róm 8,34; 5,9-11; - Zsolt 2,6; Jer 33,15-16; Lk 1,32-33; Mt 28,18; Zsolt 89,37-38; Jn 10,28.)

32. Miért hívnak téged (Krisztusról) keresztyénnek?

Azért, mert hit által Krisztusnak tagja - és így az ő felkenetésének részese vagyok avégre,

- hogy nevéről én is vallást tegyek, magamat élő hálaáldozatként neki adjam,
- s a bűn és ördög ellen ez életben szabad lelkiismerettel harcoljak.
- és azután Ővele együtt minden teremtmény felett örökké uralkodjam.

(ApCsel 11,26; 1Kor 12,27; Ef 3,17; - 1Jn 2,27; 2Kor 1,21-22; ApCsel 2,17; Jóel 2,28; - Mk 8,38; Mt 10,32, 1Pt 2,9; 3,15; Róm 12,1; 1Pt 2,5;9; Jel 1,6; 5,8; Zsolt 51,19; 141,2; Zsid 13,15-16; - Róm 6,12-13; Gal 5,16-24; 1Tim 1,18-19; 1Pt 2,11; - Jel 3,21; 2Tim 2,12; Lk 22,29-30.)